

Sygn. akt IV KK 115/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **K. P.**,

skazanego z art. 65 § 3 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie,

w dniu 10 lipca 2014 r.,

kasacji, wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego,

od wyroku Sądu Rejonowego w C.,

z dnia 26 listopada 2013 r.

**uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 3 zaskarżonego wyroku
oraz w pkt. 9 co do przepadku worka plastikowego i torby z
zawartością krajanki tytoniowej, i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o popełnienie trzech przestępstw, zakwalifikowanych z art 62 ust. 2 oraz z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k., a nadto przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w C. w wyroku z dnia 26 listopada 2013 roku, sygn. akt ... 626/13, po uwzględnieniu złożonego na rozprawie w dniu 19 listopada 2013 roku w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wniosku oskarżonego, orzekł:

1. uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że 6 marca 2013 r. w Ś. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 10,712 gramów marihuany, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to na mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od początku sierpnia 2012 r. do 6 marca 2013 r. w Ś. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy, udzielił T. G. dwadzieścia jeden razy środka odurzającego w postaci marihuany o masie po 1 gram w zamian za kwoty po 30 złotych oraz jeden raz w postaci marihuany o masie 2 gram w zamian za kwotę 60 złotych to jest w łącznej ilości 23 gram za łączną kwotę 690 złotych, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) wymierzył mu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 6 marca 2013 r. w Ś. w mieszkaniu przy ul. K. 75A/10

przechowywał wyroby akcyzowe w postaci krajanki tytoniowej o masie 21,215 kg nie oznaczone znakami akcyzy stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art 63 k.k.s., przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie była małej wartości i wynosiła 13 611 złotych, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 65 § 3 k.k.s. i za to na mocy art 65 § 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

4. na mocy art 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu K.P. orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
5. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;
6. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) orzekł wobec oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych w postaci suszu roślinnego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych poz. 1 (karta 56 akt) zarządzając jego zniszczenie;
7. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa wobec oskarżonego K. P. przepadek dowodów rzeczowych w postaci wagi elektronicznej i worka plastikowego z torbą opisanymi szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych poz. 2 i 3 (karta 56 akt), przechowywanych w Sądzie pod poz. Drz.122\2013, poprzez ich zniszczenie;
8. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. przepadek osiągniętych korzyści w kwocie 690 (sześćset dziewięćdziesiąt) złotych;
9. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego K. P. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się wobec K. P. z dniem 4 grudnia 2013 roku.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w C., w części dotyczącej pkt. 3 i 9 orzeczenia, tj. skazania za czyn z art. 65 § 3 k.k.s. oraz

przepadku dowodów rzeczowych, na niekorzyść skazanego K. P., wniosk Prokurator Generalny. Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego – art. 387 § 2 i 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd sprzecznego z wymogami prawa wadliwie sformułowanego wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie czynu określonego w pkt 3 wyroku, skutkujące rażąco obrazą prawa materialnego, to jest art. 23 § 3 k.k.s., poprzez wymierzenie oskarżonemu K. P. za popełnienie występku z art. 65 § 3 k.k.s. kary 70 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na 10 zł, a więc poniżej dolnego ustawowego progu, który w dacie czynu wynosił 53,33 zł.

W konkluzji prokurator Prokuratury Generalnej wniosk o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, tj. w pkt. 3 oraz odpowiednio w pkt. 9 co do przepadku dowodów rzeczowych określonych pod pozycją 3 wykazu DRZ (k. 56) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesiona na niekorzyść skazanego K. P. kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Niewątpliwie za trafny uznać należy sformułowany w kasacji zarzut rażąco obrazą prawa materialnego tj. art. 23 § 3 k.k.s., poprzez wymierzenie K. P. kary grzywny za występki z art. 65 § 3 k.k.s. z określeniem wysokości stawki dziennej poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Zgodnie z przepisem art. 23 § 1 k.k.s. wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. W § 3 art. 23 k.k.s. wskazano natomiast, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Punktem wyjścia dla określenia wysokości stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwa skarbowe (art. 23 § 3 k.k.s.) jest zaś wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia przypisanego czynu (*zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 listopada 2008 r., V KK 116/08, OSNKW 2009, z. 1,*

poz. 8; z dnia 5 maja 2010 r., III KK 432/09, Lex nr 5844767; z dnia 28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, Lex nr 1212891; zob. też: T. Grzegorzczak, *Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 116–117).

K. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 65 § 3 k.k.s. w dniu 6 marca 2013 roku. Punktem wyjścia dla określenia stawki dziennej grzywny orzeczonej za przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. była więc wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określona na rok 2013, które wynosiło 1 600 zł (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r., Dz. U. z 2012 r., poz. 1026). To zaś sprawia, że jedna trzydziesta minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 roku odpowiadała kwocie 53,33 zł i od tej kwoty nie mogła być niższa wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej w stosunku do K. P.

Prawidłowo procedując, Sąd Rejonowy nie powinien był uwzględnić wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu za występki z art. 65 § 3 k.k.s. kary grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 10 zł każda (wnioskowi temu nie sprzeciwił się również obecny na rozprawie prokurator), skoro wniosek ten był sprzeczny z jednoznaczną treścią przepisu prawa materialnego (art. 23 § 3 k.k.s.). Oskarżony nie ma bowiem możliwości wynegocjowania takich warunków wymiaru kary, bądź środków karnych, jakie nie są dopuszczalne *in concreto* w przepisach prawa materialnego, a w sytuacji, gdy zgłoszony przez oskarżonego, w tym trybie, wniosek tychże unormowań materialno-prawnych nie respektuje, to niewątpliwą powinnością sądu jest albo uzależnienie uwzględnienia wniosku od dokonania w nim stosownej zmiany (art. 387 § 3 k.p.k.), albo też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 kwietnia 2013 r., II KK 98/13, LEX nr 1299166; z dnia 15 listopada 2013 r., III KK 333/13, LEX nr 1396437).

Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że ustalając wysokość wymierzonej K. P. jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł Sąd Rejonowy w C. dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa, o którym mowa w zarzucie kasacji Prokuratora Generalnego. To zaś musiało implikować konieczność uchylenia punktów 3 i 9 zaskarżonego wyroku (co do przypadku worka plastikowego i torby z zawartością krajanki tytoniowej) i przekazania w tym zakresie

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C. Uwzględnienie kasacji na niekorzyść oskarżonego było jednocześnie prawnie dopuszczalne, skoro została ona wniesiona 4 kwietnia 2014 r., a więc przed upływem 6 miesięcy od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku (art. 524 § 3 k.p.k.).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżony może oczywiście złożyć wniosek o którym mowa w art. 387 § 1 k.p.k., ale jego uwzględnienie w zakresie wymiaru kary – przy spełnieniu pozostałych przesłanek określonych w tym przepisie – będzie możliwe jedynie wówczas, gdy wniosek ten będzie zgodny z przepisami prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.